

ROBERT ŞERBAN (1970-)
Tradução Beethoven Alvarez

Semelhança

todos os velhos se parecem
mesmo se uns ainda não têm cabelos brancos
ou ouvem bem
alguns podem correr atrás do trem
ou ler o jornal sem óculos
e não sentir dor nos ossos quando chove

todos os velhos se parecem
porque para todos vem a noite

Lamento

uma mulher junta as folhas caídas
no jardim entre os prédios
com uma vassoura de palha
sei disso sem ver nada disso
– estou deitado na cama com os olhos fechados –
ouço porém o farfalhar ritmado das vassouradas
e tenho certeza de que é uma mulher
e ninguém mais
porque só elas respeitam o todo tempo
de um jeito ou de outro
os mortos

Face a face

e você queria pegar
um trem de carga e fugir
até que as linhas se encontrem
em um novelo com que
sua avó saberia fazer algumas boas meias

e você queria comer coisas roubadas
e beber a bebidas dos outros
se lavar nos olhos da terra
sempre cego por alguns dias
dobrar as calças e esticar um pé depois do outro
como se estivesse medindo o mundo

você queria tudo isso
desesperadamente
na frente do grande espelho da sala

ele te olha
ele te olha
ele te olha até que
do espelho

vai sair urrando uma locomotiva e vai te fazer em pedaços

meu pai nunca foi meu herói

meu pai nunca foi meu herói
eu fui um filho fraco
que se escondeu nas cabanas dos criadores de melancia
esperando virem os ladrões e vendo como roubavam
para manter o segredo em mim
até madurar

eu admirava o anel largo que tomava metade do dedo
os sapatos costurados feitos por encomenda
a caligrafia
e as bolhas de sabão
em que sempre entravam facilmente as palavras
estou vendo vocês, mocinhos
me deixe em paz
mas ele não era meu herói

de fato, quando nós dois estávamos jogando pedras na água
a minha fazia mais ondas
e elas sempre iam mais longe
muito mais longe

Uma visão de cima

se você escalar uma montanha e olhar de lá
o mundo te parece melhor e mais bonito
contudo
você sente uma vontade incontrolável de jogar pedras lá de cima

você senta numa pedra, dessas grandes, que
por mais que você queira
é impossível de tirar do lugar
embaixo dele se escondem algumas criaturas pegajosas
perturbe elas até você encontrar sua paz
mas elas te perdoam

não dá pra ver tua casa
está escondida por outras maiores
mais fortes
cheias de vida
mas o fogo apareceu ardente
ele te acena com a mão
entre os telhados
e você o reconhece e sorri um pouco

veja
você não está sozinho
como te parece

Asemănare

toți bătrînii seamănă între ei
chiar dacă unii încă nu au albit
sau aud bine
alții pot să alerge după tramvai
sau citesc fără ochelari ziarul
și nu-i dor oasele cînd plouă

toți bătrînii seamănă între ei
fiindcă la toți a venit seara

Bocet

o femeie adună frunzele căzute
în curtea dintre blocuri
cu o mătură de nuiete
știi asta fără să văd nimic
– stau întins în pat cu ochii închiși –
aud însă foșnetul ritmat al măturii
și sînt sigur că e o femeie
și nu altceva
fiindcă doar ele jelesc întotdeauna
într-un fel sau altul
morții

Față în față

și tu ai vrut să sari
într-un marfar și se fugi cu el
până când liniile se-ntîlnesc
într-un ghem din care
bunica ta ar fi știut să facă niște șosete strașnice

și tu ai vrut să mănânci din furate
și să bei de la alții
să te speli în ochii pămîntului
întotdeauna orbi de câteva zile
să-ți sufleci pantalonii și să alergi de pe un picior pe altul
ca și cum ai măsura lumea

ai vrut toate astea
cu disperare
în fața oglinzii mari de pe hol

privește-te
privește-te
privește-te până cînd
din oglindă
va ieși urlînd o locomotivă și o va face țandări

Tata n-a fost eroul meu

tata n-a fost niciodată eroul meu
am fost un fiu slab
care s-a ascuns în covercile crescătorilor de lubeniță
așteptând să vină hoții și să-i vad cum fură
ca să țin apoi secretul în mine
până se coace

i-am admirat verigheta lată cât jumătate de inelar
pantofii împlețiți făcuți la comandă
scrisul de caligraf
și bulele de aer
în care mai tot timpul intrau cu ușurință cuvintele
vezi-ți domne de treabă
lasă-mă-n pace
dar n-a fost eroul meu

chiar și atunci când aruncam amândoi cu pietre în apă
ale mele făceau mai multe valuri
și-ajungeau întotdeauna mai departe
mult mai departe

O vedere de sus

dacă urci un deal și privești de-acolo
lumea ți se pare mai frumoasă și mai bună
totuși
simți o poftă nestăvilă să arunci cu pietre

te așezi pe un bolovan care
oricât ți-ai dori
e imposibil de clintit
sub el se ascund câteva vietăți lipicioase
le tulburi chiar în timp ce-ți cauți liniștea
dar ele te iartă

casa nu ți se vede
e ascunsă de altele mai înalte
mai solide
pline de viață
însă focul uitat aprins
îți face semne cu mâna
printre acoperișuri
iar tu-l recunoști și zâmbești puțin

vezi
nu ești chiar așa de singur
cum ți se pare